

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **D. T. T.**, narozená „X“
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
bytem „X“
zastoupená advokátem Mgr. Umarem Switatem
sídlem Dědinova 2011, 148 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2017, č. j. 38773-8/2017-900000-304.8

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2017, č. j. 38773-

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

8/2017-900000-304.8, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „celní úřad“), a to platební výměr ze dne 25. 4. 2017, č. j. 40233-2/2017-620000-32.2, jímž byla žalobkyni podle § 104 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), vyměřena spotřební daň z tabákových výrobků za zdaňovací období listopad 2015 ve výši 887 424 Kč v souvislosti se skladováním 61 000 kusů cigaret různých značek a 391,8 kg tabáku bez platné tabákové nálepky. Současně se žalobkyně domáhala, aby soud zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného uložil povinnost uhradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že byla napadeným rozhodnutím zkrácena na svých právech. V průběhu řízení před celním úřadem namítla, že není daňovým subjektem, neboť výše uvedené tabákové výrobky zajištěné policejním orgánem v garáži nalézající se na adrese „X“, jejímž vlastníkem je pan M. M. (dále jen „garáž“), jí nepatří a ani k užívání samotné garáže nemá uzavřen žádný právní vztah. Rovněž tak nesouhlasila se závěry učiněnými žalovaným, který na základě doplnění dokazování protokolem o výsledku před provedením domovní prohlídky ze dne 18. 11. 2015, hodnocením tohoto výsledku ze strany celního úřadu, fotodokumentací pořízenou v rámci domovní prohlídky garáže a výsledky analýzy vzorků tabáku v plastových vaničkách shledal, že žalobkyně uvedený nemovitý prostor užívala.
3. Dle žalobkyně ale žádné důkazy, které by prokazovaly, že tabákové výrobky vlastnila, resp. nad nimi měla faktické panství, či je skladovala, neexistují. Není proto zejména zřejmé, na základě čeho dospěl žalovaný k přesvědčení, že osoba zmiňovaná v protokole o sledování osob a věcí je s žalobkyní totožná, zvláště pokud nebyl v trestním řízení za účelem identifikace vypracován znalecký posudek z oboru forenzní biomechaniky. Žalobkyně popřela, že by se zajištěným zbožím jakkoliv manipulovala, a rovněž není tím, kdo v rámci sledování garáž odemkl a následně ji uzamkl, podle jejího názoru tak došlo k záměně s jinou osobou vietnamské národnosti. Daňové orgány však v tomto smyslu neprovedly řádné šetření, včetně účastnického výsledku, a odvolávaly se pouze na protokoly z trestního spisu, čímž jednak porušily práva žalobkyně jako účastníka řízení, jednak ignorovaly zájem na zjištění skutečného plátce daně, kterým jmenovaná vzhledem k uvedenému dle svého přesvědčení není.

Vyjádření k žalobě

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že se již s argumentací žalobkyně řádně vypořádal v napadeném rozhodnutí, kde dostatečným způsobem odůvodnil, z jakých důvodů má za to, že se jmenovaná ocitla v pozici plátce daně ve smyslu § 4 zákona o spotřebních daních. Otázka, zda se tabákové výrobky nacházely ve vlastnictví žalobkyně, nemá, jak již uvedl s odkazem na ustálenou judikaturu soudů, pro posouzení dané věci žádný význam, a proto ve svém rozhodnutí vycházel zejména ze zjištění, že k výrobkům měla žalobkyně volný přístup a taktéž s nimi nakládala. V tomto smyslu žalovaný upozornil, že v průběhu řízení jmenovaná nijak nenamítala, že by vlastníkem zabaveného zboží nebyla, tuto námitku poprvé vnesla až ve správní žalobě, posouzením dané skutečnosti se proto v rámci odvolání ani blíže nezabýval. Rovněž prokázání případného právního vztahu žalobkyně k předmětné garáži

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

není pro vyměření daňové povinnosti relevantní, podstatný je toliko faktický stav, tedy že žalobkyně s tabákovými výrobky nakládala, resp. je kvalifikovaným způsobem skladovala.

5. Pokud žalobkyně dále namítala, že došlo k její záměně s jinou osobou, není toto tvrzení pravdivé, jelikož žalovaný v rámci dokazování vycházel z protokolu o sledování osob a věcí, v němž je jednání žalobkyně jednoznačně zachyceno. K tomu žalovaný dále doplnil, že ke sledování její osoby docházelo dlouhodobě již v průběhu roku 2015, a to především na místě prodejny nacházející se na adrese „X“, kde žalobkyně v dané době pracovala, a kde bylo také provedeno ověření její totožnosti. Samotná garáž sice nebyla přímo předmětem sledování, ke zjištění její existence nicméně došlo v důsledku cesty žalobkyně k tomuto objektu. Žalovaný proto neměl žádných pochybností, že jmenovaná byla právě tou osobou, která garáž odemkla, manipulovala s uskladněným zbožím a následně garáž opětovně uzamkla – tuto skutečnost ostatně žalobkyně v průběhu daňového řízení nijak nerozporevala. Z tohoto důvodu proto žalovaný považoval za nadbytečné provádět jakékoliv znalecké zkoumání. Ostatně měla-li žalobkyně v uvedeném smyslu nějaké pochybnosti, mohla je uplatnit již v řízení před celním úřadem. Podle žalovaného tedy k žádnému porušení práv na spravedlivý proces nedošlo, naopak veškerá skutková zjištění byla učiněna dostatečným způsobem.

Ústní jednání před soudem

6. Při ústním jednání před soudem setrval právní zástupce žalobkyně na žalobních námitkách a doplnil, že žalobu považuje za důvodnou.
7. Pověřený pracovník žalovaného navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.
8. Soud v rámci ústního jednání provedl dokazování usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 1. 2018, sp. zn. 3 To 66/2017, a usnesením Nejvyššího soudu ze dne 9. 1. 2019, č. j. 3 Tdo 1384/2018-160.
9. V závěrečném návrhu právní zástupce žalobkyně navrhl, aby soud rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil, neboť žaloba byla dle něj s ohledem na žalobní tvrzení podána důvodně. Současně požadoval, aby soud žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení.
10. Pověřený pracovník žalovaného v závěrečném návrhu konstatoval, že dle jeho názoru byl v předmětném řízení správními orgány opatřen dostatek důkazů o tom, že žalobkyně byla povinna uhradit spotřební daň z tabákových výrobků. Navrhl proto zamítnutí žaloby, naopak náhradu nákladů řízení nepožadoval, neboť žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Posouzení věci soudem

11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty dvou měsíců ode dne, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení, jak stanoví § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednáváné věci nebyly zjištěny.

12. Z obsahu spisové dokumentace, již soudu předložil žalovaný, byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Celní úřad si v rámci své úřední činnosti vyžádal od Generálního ředitelství cel, odboru pátrání, vyšetřovací spis obsahující protokoly o sledování osob a věcí – mimo jiné i týkajících se žalobkyně. Z nich bylo zjištěno, že dne 19. 3. 2015 odjely žalobkyně s další blíže neustanovenou osobou ženského pohlaví označovanou pro účely sledování dále jako „P.“ vozem do ul. „X“, kde otevřela vrata neoznačené garáže nacházející se mezi garážemi č. „X“ a obě z ní následně vynesly pět zcela naplněných tašek a naložily je do vozu. Žalobkyně poté garáž uzamkla a společně s P. od ní odjely. Téhož dne pak žalobkyně se ztotožněnou osobou mužského pohlaví dále v protokolech jmenovanou jako „D.“ opět odjeli k předmětné garáži, žalobkyně ji odemkla, oba do ní zašli, žalobkyně následně garáž uzamkla a spolu s D. odjeli. Totéž se daného dne událo ještě jednou, kdy žalobkyně s D. přijeli ke garáži, žalobkyně ji odemkla, společně z garáže vynosili nějaké věci a žalobkyně ji uzamkla. Dále dne 26. 3. 2015 zastavila žalobkyně společně s D. s vozidlem před prodejnou Smíšené zboží nacházející se na adrese „X“, D. z ní vynesl kartonové krabice a uložil je do vozu. Poté oba odjeli do ulice „X“ k předmětné garáži. Obdobně se žalobkyně u garáže pohybovala i dne 13. 5. 2015. Dne 18. 11. 2015 pak byla ze strany Generálního ředitelství cel provedena v dotyčné garáži prohlídka prostor a pozemků, v rámci níž bylo zajištěno větší množství cigaret, tabáku, krabičkových průřezů, PVC krabiček a dalšího zboží.
13. Dne 6. 10. 2016 učinila Policie České republiky, odbor hospodářské kriminality 7. oddělení hlavního města Prahy, úřední záznam o telefonickém hovoru se svědkem M. M., vlastníkem předmětné garáže. Svědek uvedl, že do objektu již nemá cca 10 let přístup, spravovat by ji měl jeho otec V. P. Policie proto svědka P. kontaktovala a zjistila od něj, že garáž přes 5 let užívá jeho švagr M. P. I ten byl poté taktéž policií osloven, přičemž uvedl, že garáž pronajal osobě vietnamské národnosti.
14. Dne 13. 10. 2016 se u Policie České republiky, územního odboru Most, uskutečnil výslech svědka M. P., který uvedl, že žalobkyni ani další ze strany policie mu sdělené osoby podle jména nezná. Vlastníkem předmětné garáže je M. M., svědek ji však již několik let spravuje. Protože ji ale osobně nevyužíval, rozhodl se ji pronajmout. V létě roku 2014 se mu na inzerát ozvala osoba ženského pohlaví a vietnamské národnosti a projevila o pronájem zájem. Po společné schůzce svědek a daná osoba odjeli do ulice „X“, kde se nacházela trafika a kiosek, v němž mu bylo ze strany jiného Vietnamce předáno požadované nájemné na období 6 měsíců. Po uplynutí této doby došlo ještě dvakrát k prodloužení nájemného vždy o dalších 6 měsíců, písemnou nájemní smlouvu však nikdy s nájemci neuzavíral. Dále svědek popřel, že by byl vlastníkem tabáku a tabákových výrobků, jež byly zajištěny v garáži, nebylo mu ani známo, kdo je v ní uložil a za jakým účelem, obsah garáže nikdy nekontroloval, kvůli jejímu uzamčení by se do ní ani nebyl schopen dostat.
15. Obdobné informace jako při výslechu u policie uvedl svědek M. P. i v rámci ústního jednání před celním úřadem dne 5. 12. 2016.
16. Dne 15. 12. 2016 vyzval celní úřad žalobkyni k podání řádného daňového tvrzení, na výzvu reagovala žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce dne 3. 1. 2017 tak, že není daňovým subjektem, neboť si nikdy prostory garáže nepronajala.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. Dne 25. 4. 2017 vydal celní úřad výše uvedený platební výměr, jímž žalobkyni vyměřil spotřební daň z tabákových výrobků. Proti němu podala žalobkyně v zákonné lhůtě odvolání, jež bylo postoupeno žalovanému.
18. V mezidobí před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí rozhodl v té době ještě nepravomocně Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 5. 2017, sp. zn. 43 T 9/2016, v trestním řízení vedeném mimo jiné proti žalobkyni tak, že ji shledal vinnou tím, že kromě dalšího protiprávního jednání nedovoleně skladovala v garáži na adrese „X“, tabák ke kouření a tabákové výrobky neoprávněně označené ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému, v úmyslu je nepovoleně uvést do oběhu na území České republiky, a obohatit se tak nepřiznáním a nezaplacením spotřební daně z tabákových výrobků a surového tabáku, čímž úmyslně způsobila českému státu škodu ve výši 5 330 456 Kč. Žalobkyně tak měla jednak ve větším rozsahu zkrátit daň, jednak přechovávat výrobky neoprávněně označené ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému, čímž spáchala zvlášť závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), a přečin porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 trestního zákoníku. Za uvedené činy byla žalobkyně odsouzena k úhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře 5 let a 6 měsíců, trestu vyhoštění z území České republiky na dobu 5 let a trestu propadnutí věci – předmětných tabákových výrobků, surového tabáku a dalších konkrétně vymezených věcí. Dále jí byla uložena povinnost poškozeným osobám (tabákovým společnostem) uhradit majetkovou škodu a nemajetkovou újmu.
19. Jak již bylo uvedeno, soud si dále v průběhu řízení o správní žalobě vyžádal usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 1. 2018, sp. zn. 3 To 66/2017, jímž bylo rozhodnuto o odvolání žalobkyně a dalších osob proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2017, sp. zn. 43 T 9/2016, tak, že uvedené rozhodnutí bylo zrušeno pouze ve výroku o uloženém trestu vyhoštění, naopak v ostatních bodech došlo k zamítnutí odvolání. Vrchní soud v odůvodnění uvedl, že v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně spáchala trestný čin, z něhož byla shledána vinnou, i to, že existuje dostatečné vodítko mezi ní a předmětnými prostorami (mimo jiné i objektem garáže na adrese „X“), kde byl zajištěn nezdaněný tabák a cigarety. Uvedené usnesení Vrchního soudu a s ním i výše citovaný rozsudek Městského soudu v Praze nabyly právní moci dne 29. 1. 2018.
20. Pro úplnost pak soud dodává, že v rámci zmíněného trestního řízení bylo podáno i dovolání, o němž usnesením ze dne 9. 1. 2019, č. j. 3 Tdo 1384/2018-160, rozhodl Nejvyšší soud tak, že je odmítl. Dovolání však bylo podáno nikoliv žalobkyní, ale jiným z odsouzených spolupachatelů.
21. V projednávané věci se soud k námitce žalobkyně zabýval především otázkou, zda bylo v rámci řízení před daňovými orgány prokázáno, že žalobkyně vlastnila, resp. vykonávala faktické panství nad tabákovými výrobky zajištěnými v průběhu prohlídky garáže nacházející se na adrese „X“.
22. Podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních platí, že plátcem daně je osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně; za daň společně a nerozdílně odpovídá také právnická nebo fyzická osoba, která se na uvedeném skladování nebo dopravě podílela.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

23. Podle § 9 odst. 3 písm. e) zákona o spotřebních daních platí, že povinnost daň přiznat a zaplatit vzniká dnem nabytí vybraných výrobků nebo dnem jejich prodeje plátcí uvedenými v § 4 odst. 1 písm. f) nebo dnem zjištění, že plátce vybrané výrobky po nějakou dobu držel, nebo že je drží, a to tím dnem, který nastal dříve.
24. Podle § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních platí, že tabákové výrobky vyrobené na daňovém území České republiky, na daňové území České republiky dovezené nebo na daňové území České republiky dopravené z jiného členského státu musí být značeny tabákovou nálepkou, pokud nejsou dopravovány v režimu podmíněného osvobození od daně s následným umístěním v daňovém skladu nebo pokud není v odstavci 6 nebo 7 stanoveno jinak.
25. Podle § 116 odst. 2 zákona o spotřebních daních platí, že daň je zaplacená použitím tabákové nálepky. Tabákové nálepky musí být použity v okamžiku, kdy vzniká povinnost daň přiznat a zaplatit.
26. V souvislosti se shora uvedenou námitkou žalobkyně zejména rozporovala, že nebyla tou osobou, jež byla v rámci sledování zachycena při manipulaci s tabákovými výrobky, resp. při odemykání a zamykání garáže, v níž měly být uskladněny. Dle ní především v žalobou napadených rozhodnutích absentovala úvaha daňových orgánů, na základě které dospěly ke zjištění totožnosti žalobkyně. S uvedenou argumentací však nelze souhlasit, neboť tyto skutečnosti bezpochyby vyplývají z obsahu protokolů o sledování osob a věcí opatřených celním úřadem z trestního spisu. Žalobkyně sice v tomto smyslu užití uvedených důkazů napadala, dle soudu však jejich provedení v rámci daňového řízení nic nebránilo.
27. Podle § 8 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), platí, že správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.
28. Podle § 93 daňového řádu platí, že jako důkazních prostředků lze užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. Jde zejména o tvrzení daňového subjektu, listiny, znalecké posudky, svědecké výpovědi a ohledání věci (odst. 1). Za podmínek podle odstavce 1 lze jako důkazní prostředky použít i veškeré podklady předané správci daně jinými orgány veřejné moci, které byly získány pro jimi vedená řízení, jakož i podklady převzaté z jiných daňových řízení nebo získané při správě daní jiných daňových subjektů (odst. 2). Je-li podkladem předaným podle odstavce 2 protokol o svědecké výpovědi, správce daně na návrh daňového subjektu provede svědeckou výpověď v rámci daňového řízení o této daňové povinnosti (odst. 3).
29. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v daňovém řízení lze jako důkaz použít také listiny z jiných řízení, včetně řízení trestního. Např. podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119 (dostupného na www.nssoud.cz), mimo jiné platí, že, „[l]istiny, z nichž je patrný obsah výpovědí svědků z jiných řízení, mohou ovšem být za splnění určitých podmínek také podkladem pro rozhodnutí: V první řadě musí být pořízeny nezávisle na příslušném daňovém řízení [...]. Dále je třeba, aby v onom jiném řízení byly pořízeny v souladu se zákonem (tuto předběžnou otázku správce daně vyřeší podle § 28 d. ř.) a aby se do sféry správce daně dostaly zákonným způsobem (nelze tedy například jako důkazu užít listiny, jež byla součástí spisu, k jehož obsahu správce daně z těch či oněch důvodů neměl podle zákona přístup). Pokud tedy celní úřad a následně žalovaný ve Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

svých skutkových zjištěních vycházeli z listin opatřených z probíhajícího trestního řízení, postupovali v souladu s § 93 odst. 2 daňového řádu i ustálenou judikaturou soudů. Pro posouzení předmětné věci je tak pouze podstatné, zda relevantní skutečnosti zjistili řádným způsobem.

30. Jak již soud uvedl v rámci shrnutí spisové dokumentace, skutečnost, že je žalobkyni nutné považovat za právě tu osobu, jež ve smyslu § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních skladovala nezdaněné tabákové výrobky, resp. se minimálně na uvedeném skladování podílela, vyplývá především z jednotlivých protokolů o sledování osob a věcí. V protokole zachycujícím její jednání v průběhu dne 19. 3. 2015 totiž byla žalobkyně opakovaně upozorována, jak přijíždí postupně s několika osobami ke garáži, ve které byla následně dne 18. 11. 2015 provedena prohlídka spojená se zajištěním nezdaněných tabákových výrobků, dále garáž otevírá, vynáší z ní tašky naplněné blíže neurčitými věcmi a následně garáž opětovně zamyká. Obdobné jednání bylo v rámci sledování zjištěno i ve dnech 26. 3. 2015 či 13. 5. 2015. Na tomto místě sice žalobkyně namítala, že muselo dojít k její záměně s jinou osobou vietnamské národnosti, uvedená argumentace je však zcela lichá. Jak totiž rovněž vyplynulo ze zmíněných protokolů o sledování, žalobkyně byla na rozdíl od jiných osob (viz např. výše zmíněná P.) policejním orgánem jednoznačně identifikována na základě předchozího vyšetřování, a o její identitě tak nebylo pochyb. Provádění důkazu např. znaleckým posudkem z oboru forenzní biomechaniky, jak žalobkyně navrhovala, by proto bylo v trestním řízení za této situace zcela nadbytečné.
31. Žalobkyně dále daňovým orgánům vytýkala, že v průběhu řízení neuskutečnily její účastnický výslech. K tomu však soud konstatuje, že uvedený úkon by v dané věci žádné relevantní skutečnosti nepřinesl, neboť žalobkyně sama v odpovědi ze 3. 1. 2017 na výzvu celního úřadu zcela kategoricky odmítla, že by si prostory garáže pronajala, a dle jejího tvrzení ji proto nebylo možné považovat za daňový subjekt. Pokud tedy považovala za důležité sdělit celnímu úřadu další podstatné skutečnosti, rovněž jí nic nebránilo učinit tak písemně. Povinností daňových orgánů bylo v řízení prokázat svá tvrzení ohledně skladování, resp. umožnění skladování, tabákových výrobků jiným způsobem, což učinily zejména pomocí již zmíněných protokolů o sledování osob a věcí a rovněž protokolu o provedení prohlídky nebytového prostoru. Takováto zjištění přitom považuje za dostatečná i soud. Žalovaný nadto v žalobou napadeném rozhodnutí zcela správně konstatoval, že žalobkyni nebylo možné přičítat skutečnosti vyplývající z výsledku faktického pronajímatele garáže, svědka M. P., neboť ten nebyl schopen identifikovat osobu, s níž ústní smlouvu o pronájmu uzavřel, stejně tak žalovaný při svém posouzení nevycházel ani ze závěrů učiněných Městským soudem v Praze v rozsudku ze dne 5. 5. 2017, sp. zn. 43 T 9/2016, když ten v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí dosud nenabyl právní moci. Protože však soud v rámci své přezkumné činnosti zjistil, že v mezidobí od podání správní žaloby ke zpravomocnění tohoto rozsudku došlo, neboť usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 1. 2018, sp. zn. 3 To 66/2017, byly závěry trestního soudu prvního stupně vyjma uložení trestu vyhoštění z území České republiky jednoznačně potvrzeny, je nutné konstatovat, že o správnosti skutkových zjištění daňových orgánů týkajících se identifikace žalobkyně jakožto osoby skladující, resp. umožňující skladování, nezdaněných tabákových výrobků ve výše uvedené garáži nemůže být pochyb.
32. Pro úplnost pak soud v této souvislosti doplňuje, že nikterak nezáleží na tom, zda žalobkyně byla, či nebyla skutečným vlastníkem tabákových výrobků, neboť odpovědnost za přiznání a zaplacení spotřební daně je ve smyslu § 9 odst. 3 písm. e) ve spojení s § 4 odst. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

1 písm. f) zákona o spotřebních daních založena nejen na samotném vlastnictví neznačených tabákových výrobků, nýbrž i na umožnění jejich skladování – v daném případě v garáži, do níž měla žalobkyně bezpochyby přístup. V tomto smyslu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007-85 (dostupný na www.nssoud.cz), jenž se pojmem „skladování“ zabýval. Zmíněný soud uvedl, že: „[p]ro závěr, že konkrétní osoba (ve větším množství) skladuje vybrané výrobky, není nutné prokázat, že o existenci těchto výrobků věděla a měla v úmyslu je uchovávat a zajišťovat před znehodnocením, odcizením apod. Za účastníka [...] tak může být považován i ten, kdo má tyto výrobky pouze v detenci, není-li zjištěna osoba, která by je skladovala ‚kvalifikovaným‘ způsobem.“

33. Soud tudíž uzavírá, že v daňovém řízení byla dostatečným způsobem prokázána odpovědnost (resp. minimálně spoluodpovědnost) žalobkyně za úhradu daně k zajištěným nezdaněným tabákovým výrobkům, a proto považoval veškeré námitky v tomto smyslu za nedůvodné. S ohledem to, že pak tedy žádné ze žalobních tvrzení o pochybení celního úřadu či žalovaného neshledal relevantním, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku v plném rozsahu zamítl.
34. Současně s tím soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. června 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)